

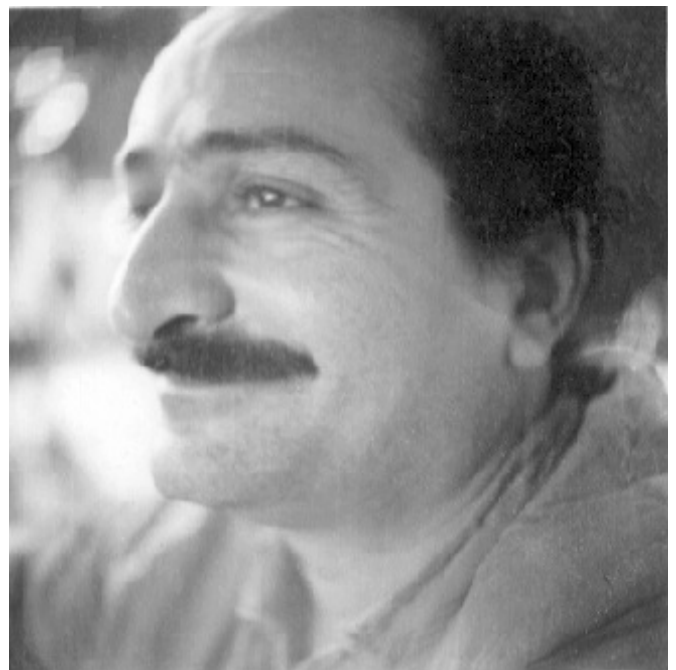
## “Nepali Baba” Irshad Ahmad Khans historie fortalt til Amiya Kumar Hazra

Mitt navn er Irshad Ahmad Khan. En gang var jeg kjent som "Nepali Baba," og jeg var en av de "falske helgenene" som Baba advarte sine tilhengere mot og ikke ville de skulle ha noe å gjøre med. Her er min historie om hvordan Elskede Baba begunstiget meg med sin kjærlighet.

Fra barndommen av tilba jeg begrepet "gode menn" mer enn jeg tilba Gud. Jeg vandret fra tempel til kirke til moske til synagoge og hevet meg over tanken om at jeg burde tilhøre én og bare én av dem. Men jeg var svært interessert i mirakler, magi, tantra og okkultisme. Etter å ha sett såkalte helgener offentlig vise frem sine evner på disse områdene, begynte jeg å lære meg magi—den kunsten det er å kaste blå i øynene på folk, kan man si. Jeg fordypet meg virkelig i faget og ble en meget kompetent illusjonist. Noen av de triksene jeg lærte var etterligninger av de kunstene jeg hadde sett de såkalte helgenene gjøre og presentere som "tantra."

Det var på dette tidspunktet at jeg forsto at mye av "helligheten" bare var utføring av tryllekunstner som førte både lærde og vanlige folk bak lyset. På denne tiden var jeg i gymnasalderen, og i ungdommelig overmot og arroganse nærmet jeg meg de samme personene som hadde tilbudt ved den nyeste lurendreierens føtter og gjorde de samme triksene, alt mens jeg demonstrerte for dem hvordan de ble utført og hvordan de hadde latt seg lure.

Til min store forbløffelse og skuffelse oppdaget jeg at hverken tilskuerne eller artistene satte pris på dette. Helgenene truet meg med juling fordi de var redde for at jeg skulle ta levebrødet fra dem. *Det* var kanskje ikke så rart, men vanlige folk ble også rasende på meg når jeg avslørte helgenene, for de hadde hatt håp om at de hadde funnet noen (en lys



Rahuri, 1936

levende helgen) som hadde makt til å hjelpe dem. Den hellige mannens rolle er nemlig å inngi håp om at Gud ved sin inngripen vil løfte dem ut av vanskelighetene, og nå tok jeg fra dem dette håpet.

Vel, min arroganse utviklet seg til kynisme—det er ikke store forskjellen. Jeg begynte å kalle meg "Nepali Baba." Jeg kan godt ligne på en mann fra Nepal, og det var noe mystisk ved Nepal. Jeg begynte å gjøre de samme triksene, folk samlet seg rundt meg i tilbedelse og tro, og jeg begynte å utnytte dem. Ikke nok med at folk bøyde seg i støvet for meg, jeg fikk dem også til å vaske føttene mine og drikke vannet!

Men heldigvis varte det ikke lenge. Jeg ble syk om hjertet av alt dette, og nå ble min kynisme forvandlet

til medlidenhet. Men jeg lengtet etter å vite om det virkelig var noe ekte ved mirakler, magi, tantra og alt det der.

På dette punktet, i 1979, møtte jeg prof. Hazra. Jeg så med en gang at han var et ærlig og edelt menneske. Da han fortalte meg om Meher Baba, vekket det så absolutt en viss interesse i meg, for jeg følte at prof. Hazra ikke ville la seg imponere av en falsk helgen. Han ga meg også noen bøker jeg kunne lese.

Som barn hadde jeg hatt en opplevelse. I en drøm som syntes helt virkelig, så jeg ordet "meem" stå frem over en solnedgang. "Meem" betyr "Den ytterste Sannhet" på urdu. Jeg stusset over at Baba hadde kalt sin første ashram "Manzil-e-meem." Men tilfeldighet eller ikke, dette gjorde ikke så sterkt inntrykk på meg som den ekte kjærligheten jeg følte i historien om Meher Baba. Nå følte jeg også at min livsoppgave var å formidle kjærlighet til andre. Jeg følte at Baba var personifikasjonen av den rene kjærlighet, uselvvisk kjærlighet, alt-omfavnende kjærlighet—ja, du kan til og med si en foredlende kjærlighet.

Amartithi kom i 1981, og jeg deltok sammen med prof. Hazra. På den tiden var jeg ganske sikker på at Baba var Ham, Den Ene, men det var stort sett en intellektuell overbevisning. Baba hadde da heller ikke gitt meg noe tegn på at han aksepterte meg. Nå var scenen gjort klar til en herlig Baba-spøk—et mirakel gitt til ham som hadde brukt mirakler til å føre andre bak lyset.

Professor Hazra og jeg gikk inn i Samadhien (på den tiden kunne man gå inn og bli der en stund, selv når det var Amartithi) og stilte oss på venstre side på det øvre nivået (også noe som ikke er tillatt lenger). Der det er et maleri i dag, var det stort fotografi av Baba, og på toppen av rammen rundt fotografiet hadde noen plassert en rad med roser. I midten var det en kjempestor rose. Jeg ba til Baba og sa: "Jeg har akseptert deg, men hvordan kan jeg vite at du har akseptert meg?" Så slo en tanke ned i meg: "Hvorfor kan du ikke få en av disse rosene til å falle ned fra rammen slik at jeg kan vite at du har akseptert meg?" Min "magiske" hjerne minte meg på at naturlige ørsmå vibrasjoner, vind, fotsteg osv. kunne få hvilken som helst blomst til å falle ned uten at det ville være et ordentlig bevis. Midt på raden lå det



Samadhien slik den ser ut innvendig i dag (2008)

altså en skikkelig stor rose, rosa, og jeg sa inni meg selv: "Vel, Baba, hvis akkurat *den* faller ned, skal jeg ta det for gitt at Du har akseptert meg som Din."

Jeg hadde knapt rukket å tenke tanken før den falt ned. Ikke bare det, den spratt som en ball og rullet helt bort til der jeg sto, der hvor Babas høyre hånd ville vært hvis Han hadde ligget utstrakt der gravstenen er nå. Var det et tegn på at Han aksepterte meg, og skulle jeg ta den opp? Eller kanskje noen andre hadde bedt om den, og den var Babas gave til en annen? Så jeg gikk ut av Samadhien uten å plukke den opp eller så mye som ta på den, på tross av at den var så vakker. Men så tenkte jeg: "Kanskje den *er* ment for meg"—så jeg snudde for å gå inn igjen. I det samme øyeblikket som jeg følte at jeg skulle ha plukket denne spesielle rosen opp, før jeg så mye som hadde rukket å tenke tanken helt ut, kom det en mann springende ut mot meg med rosen i hånden og sa at jeg skulle ha den.

Så legg merke til Babas herlige humor. Her skjedde det noe virkelig magisk for å forsikre en magiker om at ekte magi, hjerets magi, virkelig er virkelig. Og det var en bekreftelse på at Baba virkelig bryr seg om meg og har akseptert meg. Mange vidunderlige og uvanlige ting skjedde i løpet av denne Amartithien, men jeg ønsker ikke å legge vekt på disse tingene. Det var nok at Baba elsket meg og aksepterte meg. Det var alt for meg.

*Seekers of Love*, ss. 25-28

# Søken etter Gud

*Meher Baba*

## **Grader av Gudstro**

De fleste har ikke engang en mistanke om at Gud virkelig eksisterer, og naturlig nok er de da heller ikke så opptatt av Gud. Det finnes andre som gjennom tradisjonens innflytelse tilhører en eller annen religion og mottar sin tro på Guds eksistens fra omgivelsene sine. Deres tro er akkurat sterk nok til at den holder dem bundet til visse ritualer og seremonier eller dogmer; og den har sjelden den vitalitet som trengs for å skape en radikal forandring i ens hele holdning til livet. Det finnes også de som er filosofisk anlagt og tilbøyelige til å tro på Guds eksistens, enten på grunn av egne spekulasjoner eller på grunn av andres påstander. For dem er ikke Gud mer enn en hypotese eller intellektuell idé. En slik lunken tro kan i seg selv aldri være et sterkt nok motiv for å gi seg ut på en oppriktig søken etter Gud. Slike mennesker kjenner ikke til Gud av egen erfaring, og for dem er ikke Gud noe objekt for intenst begjær eller streben.

## **En sann aspirant søker direkte kunnskap om åndelige realiteter**

En sann aspirant er ikke fornøyd med kunnskap om åndelige realiteter basert på omtale, heller ikke er han tilfreds med en kunnskap basert på slutninger. For ham er ikke åndelige realiteter et objekt for ørkesløs tenkning, og en aksept eller avvisning av disse realitetene er ladet med enorme konsekvenser for hans indre liv. Altså insisterer han naturlig nok på direkte kunnskap om dem. Dette kan illustreres med en episode i en stor vismanns liv. En dag diskuterte han åndelige spørsmål med en venn som hadde kommet langt på stien. Mens de var opptatt av denne diskusjonen, ble oppmerksomheten avledet av et lik som ble båret forbi dem. "Dette betyr slutten på kroppen, men ikke på sjelen," bemerket vennen. "Har du *sett* sjelen?" spurte vismannen. "Nei," svarte vennen. Og vismannen forble skeptisk til sjelen, for han insisterte på *personlig* viten.

## **Aspiranten har et åpent sinn**

Selv om aspiranten ikke kan være fornøyd med annenhånds kunnskap eller rene gjetninger, lukker han ikke sinnet for muligheten av at det kanskje kan finnes åndelige realiteter som ligger utenfor hans erfaring. Med andre ord er han klar over at hans egen

individuelle erfaring er begrenset, og avstår fra å bruke den som målestokk for alle muligheter. Han holder sinnet åpent for det som er hinsides hans egen erfarings rekkevidde. Selv om han ikke aksepterer noe bare fordi noen forteller ham om det, er han heller ikke snar til å fornekte det. Erfaringens begrensninger har ofte en tendens til å gjøre fantasien begrenset, slik at et menneske kan komme til å tro at det ikke finnes andre realiteter enn de som er innenfor hans egen erfaringskrets. Men som regel vil en episode eller hendelse i hans eget liv få ham til å bryte ut av sitt dogmatiske lille rom og gi ham et virkelig åpent sinn.

## **Illustrerende historie**

Dette overgangsstadiet kan også illustreres med en historie fra livet til den samme vismannen. Nå hadde det seg slik at han var prins, og noen dager etter episoden nevnt ovenfor, møtte han en fotgjenger idet han kom ridende. Siden fotgjengeren var i veien for hesten, ga vismannen ham arrogant ordre om å komme seg ut av veien. Fotgjengeren nektet, så vismannen steg av og følgende ordveksling utspant seg: "Hvem er du?" spurte fotgjengeren. "Jeg er prinsen," svarte vismannen. "Men jeg *vet* ikke at det er du som er prinsen," sa fotgjengeren, og fortsatte: "Jeg er villig til å akseptere deg som prinsen når jeg *vet* det er du som er prinsen og ellers ikke." Dette møtet ble en vekker for vismannen, og han ble oppmerksom på den kjensgjerning at Gud *kunne* tenkes å eksistere selv om han ikke kjente Ham ut fra personlig erfaring, akkurat som han selv virkelig var en prins selv om ikke fotgjengeren visste det ut fra sin egen personlige erfaring. Nå som sinnet hans var åpent for Guds mulige eksistens, ga han seg selv i oppgave å avgjøre spørsmålet i fullt alvor.

## **Vanlige mennesker likegyldige til Guds eksistens**

Enten eksisterer Gud eller Han eksisterer ikke. Hvis Han eksisterer, er *det* grunn god nok til å søke Ham. Og hvis Han ikke eksisterer, har man ingenting å tape på å søke Ham. Men mennesket gir seg vanligvis ikke ut på en virkelig søken etter Gud, som var det et frivillig og lystbetont prosjekt. Han blir drevet til å søke Gud når han mister sine illusjoner om alle de verdslige tingene som lokker ham og som han ikke kan avlede tankene fra. Et vanlig menneske



er fullstendig oppslukt av sine aktiviteter i den fysiske verden. Han lever gjennom dens mangfoldige opplevelser av glede og sorg uten engang å ha en mistanke om at en dypere Virkelighet eksisterer. Han gjør sitt beste for å oppleve sansenes gleder og unngå alle former for lidelse.

### Situasjoner som provoserer tanken

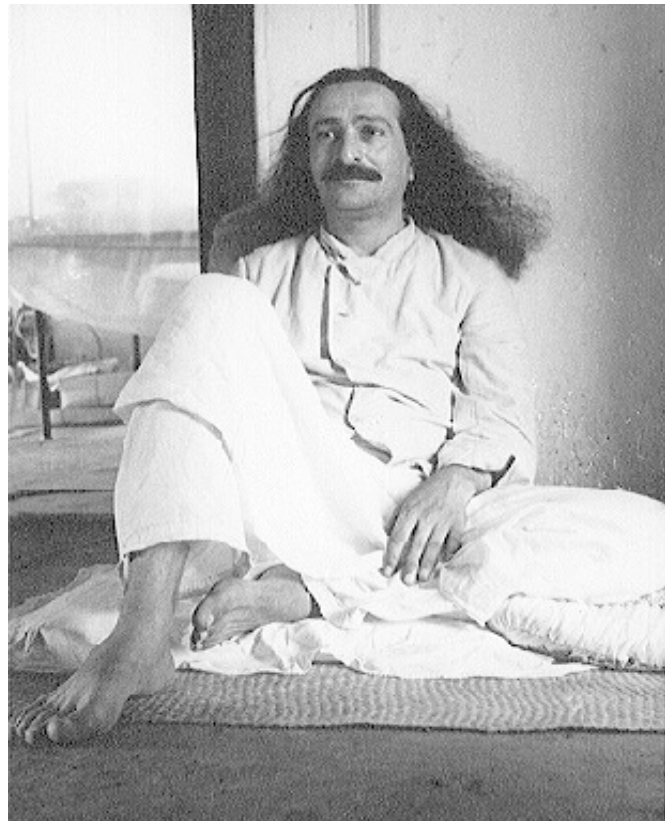
"Spis, drikk og vær glad," er det vanlige menneskets filosofi. Men på tross av sin ustoppelige søken etter fornøyer, kan han ikke helt unngå lidelsen, og når han allikevel lykkes i å oppnå sine sanselige gleder, blir han ofte overmatt. Mens han slik går sin daglige runde fra den ene opplevelsen til den andre, skjer det ofte at en eller annen situasjon får ham til å spørre seg selv: "Hva er vitsen med alt dette?" En slik tanke oppstår kanskje som en følge av en uheldig episode som han ikke var mentalt forberedt på. Det kan være at en sikker forventning ble gjort til skamme, eller det kan være at en viktig forandring i hans situasjon krever radikal justering, og at han oppgir tilvante måter å tenke og handle på. Vanligvis oppstår en slik situasjon som en følge av at et eller annet sterkt begjær frustreres. Hvis et sterkt begjær møter veggen slik at det ikke finnes den aller minste sjanse for at det noensinne skal kunne tilfredsstilles, får psyken et slikt sjokk at den ikke lenger kan akseptere den formen for liv den hittil har godkjent uten å stille spørsmål ved den.

### Desperasjonens utøylede kraft er destruktiv

Under slike forhold kan et menneske bli drevet til den ytterste desperasjon. Og hvis den enorme kraften som genereres av denne psykiske forstyrrelsen, forblir ukontrollert og ukanalisert, kan den til og med lede til alvorlig sinnsforvirring og selvmordsforsøk. En slik katastrofe overvelder dem som forener desperasjonen i seg med tankeløshet, for de lar sine impulser få den avgjørende innflytelse. Desperasjonens utøylede kraft kan bare føre til ødeleggelse. Under lignende omstendigheter vil en slik desperasjon hos et tenkende menneske føre til helt andre resultater, fordi energien den utløser, tøyles på en intelligent måte og styres mot et mål. I et slikt øyeblikk av *guddommelig* desperasjon tar et menneske den viktige avgjørelsen at han vil finne og realisere livets mål. Slik fødes en sann søken etter varige verdier. Heretter vil det brennende spørsmålet som nekter å la seg bringe til taushet, være "Hva leder det hele til?"

### Guddommelig desperasjon begynnelsen til åndelig oppvåkning

Når et individs mentale energi slik fokuseres på å finne livets mål, bruker han desperasjonens kraft kreativt. Han kan ikke lenger være tilfreds med de



Rahuri, 1936

flyktige ting i livet, og han er tvers igjennom skeptisk til de vanlige verdiene som han hittil har akseptert uten å tvile på dem. Hans eneste ønske er å finne Sannheten for enhver pris, og han lar seg ikke tilfredsstillende av noe mindre enn Sannheten. Åndelig oppvåkning begynner med en slik guddommelig desperasjon, for den er opphavet til en higen etter Gudsrealisering. I dette øyeblikket av guddommelig desperasjon, når alt synes å svikte, bestemmer mennesket seg til å satse alt for å bringe på det rene hvorvidt det som ligger *bak* sløret, har betydning for hans liv.

### Gud eller ingenting

Alt det han vanligvis trøster seg med har sviktet, men samtidig nekter hans indre stemme å forsones seg helt med at livet er blottet for all mening. Hvis han ikke kan gå ut fra at det eksisterer en skjult virkelighet som hittil har vært ukjent for ham, finnes det absolutt ingenting verdt å leve for. For ham er det bare to alternativer: enten finnes det en skjult åndelig Virkelighet som profetene har omtalt som Gud, eller alt er meningsløst. Det siste alternativet er fullstendig uakseptabelt for menneskets hele personlighet, så han må prøve det første alternativet. Altså vender individet seg mot Gud når han har møtt veggen i sitt forhold til verdens anliggender.

### Omvrudering av erfaringer i lys av ny antatt Virkelighet

Siden det ikke finnes noen direkte adgang til den

skjulte Virkeligheten som han nå antar eksisterer, undersøker han hverdagens erfaringer for å finne mulige veier som leder til noe *hinsides*, som er av betydning. Altså vender han tilbake til sine vanlige erfaringer i hensikt av å kaste litt lys på stien. Dette innebærer at han ser på alt fra en ny vinkel og medfører en omfortolkning av alle erfaringer. Nå er det slik at han ikke bare har erfaring, han prøver å lodde erfaringens åndelige betydning. Han er ikke bare opptatt av hva den *er*, men hva den *betyr* for hans marsj mot eksistensens skjulte mål. All denne omhyggelige omvurdering av erfaring resulterer i at han får en innsikt som ikke kunne ha kommet til ham før han begynte sin nye søken. Omvurderingen av erfaring utgjør en ny bit visdom, og enhver tilføyelse til ens åndelig visdom må med nødvendighet skape en forandring i ens generelle innstilling til livet. Så den rent intellektuelle søken etter Gud—eller den skjulte åndelige Virkelighet—gir etterdønninger i et menneskes praktiske liv. Nå blir livet et virkelig eksperiment med de åndelige verdiene han har fått blikk for.

### Å finne Gud er å komme til seg Selv

Jo lenger han viderefører denne intelligente og målrettede eksperimenteringen med sitt eget liv, jo dypere blir hans forståelse av livets sanne mening. Når han til slutt oppdager at han gjennomgår en

fullstendig forvandling i sitt vesen, har han kommet frem til en sann oppfatning av den virkelige betydning av livet som det er. Gjennom en klar og fredfull visjon av livets egentlige natur og verdi, forstår han at Gud, som han har lett etter med slik desperasjon, ikke er en fremmed, heller ikke et skjult og ukjent vesen. Han er selve Virkeligheten, og ingen hypotese. Han er Virkeligheten sett med klare øyne—den sanne Virkelighet, som han er en del av, og som han har hatt hele sin væren i, og som han faktisk er identisk med.

Så selv om han starter med å lete etter noe fullstendig nytt, ender han faktisk opp med en ny forståelse av noe urgammelt. Den åndelige reise innebærer ikke at man kommer frem til et bestemmelsessted der mennesket får det han ikke har hatt, og blir det han ikke har vært. Den består i at uvitenheten om en selv og livet svinner hen, og at den forståelsen som begynner med en åndelig oppvåkning, gradvis vokser. Å finne Gud er å komme til sitt eget Selv.

*Forelesninger*

<http://home.online.no/~solibakk/nor/foreles3.html#Søken>

# DEN STORE DARSHAN 1969

## Judith Garbett

For oss i den australske gruppen var det torsdag 15. mai [1969] som ble den første dagen i vår Store Darshan. Å komme tilbake til Guruprasad etter mer enn seks år fikk hjertet mitt til banke, og minner fra møtet med Baba under Øst Vest-samlingen i 1962 kom strømmende. Men nå var det ikke Den elskedes skikkelse som satt og ventet på oss i stolen sin, det var bare et stort og vakkert blomsterkranset fotografi som sto lent opp mot putene. Allikevel var Baba så absolutt der—følelsen av Hans nærvær var veldig, veldig sterk.

Mehera, Mani, maharanien av Baroda (Guruprasads eier), Goher, Rano, Khorsed, Arnavaz, Naja og Meheru kom inn fra sin del av huset til venstre for det store hovedrommet der vi hadde samlet oss. Mehera hilste oss med et mykt og sjenert 'jai Baba!' Dette var første gang vi så henne delta i en stor

samling der både menn og kvinner var til stede. Kvinnene i mandalienen satt i en gruppe ved siden av Babas stol med ansiktene delvis vendt mot oss. Mani sa noen ord på Meheras vegne, så sang alle 'Gujerati Arti', som Baba selv hadde komponert på 1920-tallet. Eruch og mennene i mandalienen satt på den andre siden av Babas stol.

Snart var tiden inne for det store Øyeblikket vi hadde lengtet etter så lenge—Babas darshan. Lenestolen hans, dekt av et blågrønt stoffstykke, var plassert et stykke bak på et lite podium. Det lå en fargerik matte der som Babas føtter hadde hvilt på, og foran på gulvet et lite persisk teppe. Bak Babas stol hang et rosablomstret forheng over den vide døren inn til rommene bak, og den sterke morgensolen skinte gjennom stoffet og badet stolen i sitt lys.

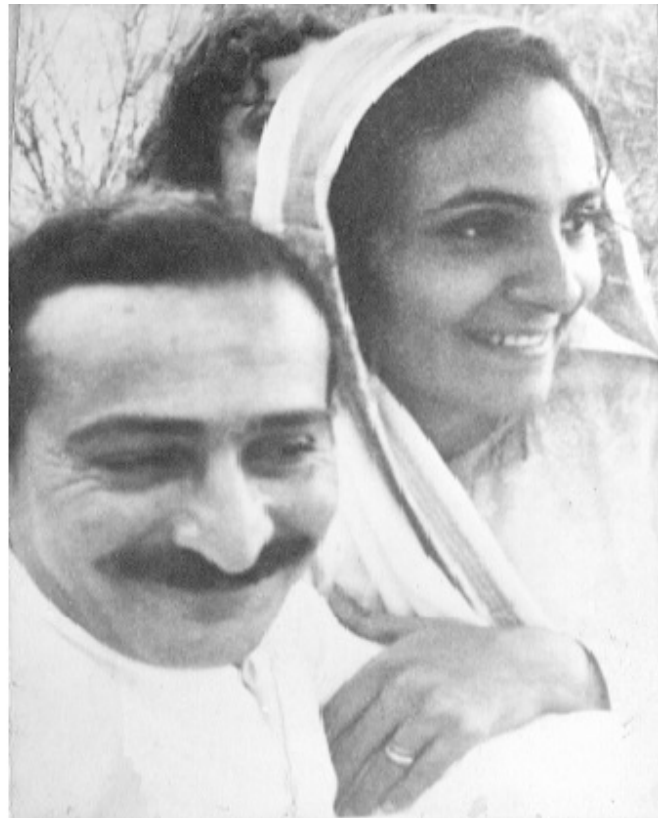
Det store fotografiet av Babas hode og skuldre som sto lent mot stolryggen, var nesten i full størrelse. En etter en gikk vi frem til Baba og bøyde oss for Ham, hver på vår måte, akkurat som vi alle hadde gjort den gangen Han satt der i sin fysiske skikkelse. Så gikk vi stille ut av rommet for ta veien om verandaen og inn i Babas rom.

Jeg følte at det var der i soverommet sitt at Baba virkelig ga meg sin darshan, og til denne dag er det minnet om dette som har blitt værende hos meg som den vidunderligste stunden jeg hadde med Ham i løpet av disse fire dagene. Rommet var ikke særlig stort. Til venstre sto to lenestoler side ved side, en med et lysegrønt overtrekk, og det var der Baba satt når Han hvilte. Den andre, med et overtrekk av gult stoff, brukte Han når Han arbeidet. Bak stolen sto en stumtjener av tre der noen av Babas ting fremdeles hang, og på et lite bord sto noen av tingene Hans. På høyre side av døren sto Babas seng med et rosablomstret sengeteppe og en baldakin av rosa bomull over de høye sengestolpene. Foran sengen lå en liten matte, det sto en fotskammel der, og at par av sandalene Hans.

Babas nærvær var så utrolig sterkt. Han *var* der. Øynene mine ble fylt av tårer, jeg følte det som om hjertet mitt skulle bryte. Det var som om jeg ble trukket ut av meg selv, hinsides meg selv. Men allikevel så jeg ingen ytre bevegelser, alt var inni meg, sjelen min ropte til Ham og Han trakk meg til Seg. Jeg vendte meg mot sengen Hans, sank ned på kne og la hodet ned på det rosablomstrete sengeteppe. Jeg kjente duften av parfyme, så overveldende i sin sødme at tårene begynte renne igjen, og i hjertet mitt prøvde jeg å snakke med Ham.

Disse øyeblikkene var ganske overveldende i sin intensitet, men Baba hadde mer på lager for meg. Like etterpå, da jeg hadde fått tilbake noe av selvkontrollen og sto ute på verandaen sammen med noen andre, kom dr. Goher og sa at Mehera satt på sin del av verandaen og gjerne ville hilse på oss. Jeg gikk dit med en gang. Det var et ganske lite område, og Mehera sto sammen med de to-tre kvinnene som allerede hadde kommet, så jeg ventet like ved. Snart var det min tur, og hun omfavnet meg. Hun sto fremdeles, og jeg sto foran henne med hendene mine hvilende på armene hennes, og hun lot meg stå slik mens hun snakket til meg om Baba, om Øst Vest-samlingen og darshanen.

Mehera snakket om hvor dypt hun fremdeles savnet Babas fysiske nærvær—hun visste Han var i hjertet hennes, at Han var overalt, men hun savnet Ham så fælt. Tårene rant nedover kinnene hennes mens hun snakket, men ordene var lavmælte og rolige. Det virket som at selv om hun hadde akseptert Babas



Baba og Mehera i Cannes, 1937

Vilje, var hun samtidig så menneskelig, og samtidig elsket hun Ham så høyt og inderlig, at tårene naturlig nok fremdeles rant. Hun fortalte om Babas lange og slitsomme avsondrethet, om hvor trett han var etter en arbeidsperiode—våt av svette og med lårene dekket av blåmerker fordi Han hele tiden hamret knyttneven mot dem, noe Han sa til dem Han måtte gjøre for ikke å miste forbindelsen med den fysiske verden.

Mehera sa at de følte seg som var de blitt foreldreløse, og at hver gang hun brast i gråt, minte de andre henne på at Babas siste budskap til henne hadde vært at hun skulle være tapper og et godt forbilde for alle andre. 'Baba hjelper oss og gir oss mot,' sa hun.

Mens hun snakket, hadde jeg ofte tårer i øynene selv og klarte ikke å svare med mer enn et ord eller to. Men hun, som hadde Baba så totalt som midtpunkt i livet sitt, sto der så rolig i sin umåtelige sorg, ga så mye kjærlighet når hun snakket om Ham og viste oss så tydelig styrken og skjønnheten i sin hengivelse, rettet så klart og tydelig kun mot Mesteren, hennes eneste Elskede.

*MEHERA*, part 1, Recollections and Impressions, ss. 3-4

# *Hvorfor må en Mester bli syk og ta medisin?*

*Bhau Kalchuri*

Da høsten kom og været ble surt og fuktig i Cannes [1937], var det tydelig at Babas helse led under det. Søndag 31. oktober spurte en av disiplene fra Vesten ham: "Hvorfor må en Mester bli syk og ta medisin?"

Baba svarte:

I Vesten har man et annet begrep om åndelig fullkommenhet enn man har i Østen. Folk i Vesten tror at fullkommenhet betyr at man har psykiske evner og benytter seg av dem.

En yogi kan manipulere med fenomener ved å bruke sine psykiske evner. Han kan slutte å spise, klare seg uten søvn, forlate kroppen sin etter eget ønske, slutte å puste osv. Sett i et åndelig perspektiv er en god, moralsk mann som gjør en uselvvisk jobb for andre mennesker i denne verden, mye bedre og står høyere enn mange yogier som har okkulte evner og utfører mirakler. Den slags er ikke annet enn triks og manipulering uten åndelig betydning i det hele tatt, for uansett hva en yogi gjør, gjør han det for sitt eget individuelle selv, og er altså på ingen måte uselvvisk. Han overviner én illusjon ved å skape en annen, og dette er noe fundamentalt annerledes enn en Sadguru eller Qutub's lære og gjerning.

En fullkommen Mester, som må ta på seg verdens byrder for å absorbere dem, vil nødvendigvis reagere fysisk på dem og følgelig få fysiske plager og lidelser som et vanlig menneske.

Krishna, Muhammad og Jesus var fullkomne. Ved å underkaste seg loven om aksjon og reaksjon iverksatte de karmaloven og lot seg frivillig og



Ved peisen, Cannes, 1937

uselvvisk selv være underlagt den. Men selv om de undergir seg denne loven, står de over loven. I løpet av ett øyeblikk kunne de ha helbredet seg selv og kvittet seg med alle aksjoner og reaksjoner. Men hva ville meningen og hensikten med aksjoner og reaksjoner vært da?

Sadguruer og Qutuber absorberer den tosidige effekten av den universale illusjon gjennom å sette menneskeheten fri fra karmalovens lenker. Den fullkomne Mester absorberer eller tar tosidigheten inn i Sin egen sanne Eksistens for å sublimere den.

Ramakrishna hadde kraft, og i løpet av ett sekund kunne han ha leget den ved hjelp av sine umåtelige krefter. Jesus besvimte på korset flere ganger. Han kunne ha unngått det, men det var en nødvendig anskueliggjøring til menneskehetens beste.

*Lord Meher, bind 7, s. 2332*

# Fødselsdagskake i himmelen

Margaret Craske

Mot slutten av annen verdenskrig oppholdt Baba seg i Dehra Dun med disippelene sine. På Babas fødselsdag bakte Katie og Kitty en kake for å feire anledningen. På den tiden var det ikke mulig å få tak i alle ingrediensene som skulle til for å lage et godt bakverk, men de tok igjen for denne mangelen på smaksinspirasjon ved å kreere en storslått kake bestående av syv lag. Hvert enkelt lag skulle selvfølgelig representere et av de åndelige plan.

Den var rund, og hvert lag var litt mindre enn det foregående ettersom kaken steg i høyden. En liten trestige var plassert opp mot siden og en—ganske formløs—liten figur hadde klart å klatre opp til "det tredje plan."

Mot kvelden ble kaken båret inn, Baba ga uttrykk for sin beundring og annerkjennelse og alle var lykkelige. Da tok Baba et skritt frem, berørte kaken, grep tak i laget som representerte det syvende plan, rev det løs og bar den ut av rommet. Vel, der ble vi satt på plass! Baba kom tilbake, skar opp resten av kaken og sa at Han ville gi oss litt vin.

I løpet av alle de årene jeg var sammen med Ham, kan jeg ikke huske at noe slikt skjedde mer enn tre ganger. Vi satt på gulvet rundt i rommet med bena i kors, og plutselig steg denne vinen meg til hodet. Jeg så på Baba og følte og visste at *dette var Påskesøndag*. Det kan nok høres ut som det reneste



Baba blir feiret i Nasik, 1937

nonsens, men da jeg var barn, betydde alltid den dagen for meg at nå hadde lyset kommet tilbake etter en lang og mørk vinter.

Nå kalte Baba meg til seg, og jeg satte meg på gulvet ved siden av Ham med hodet på kneet Hans. Etter en stund lente Han seg ned og stavet på brettet: "I kveld er vi i Himmelen."

Jeg hadde et øyeblikk av innsikt og stammet frem: "Ja, Baba, men i morgen er vi ikke der lenger."

Baba lo.

*The Dance of Love*, ss.160-161

## *Meher Baba Kilden*

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

**Mona Brodín**

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

[mobrodin@broadpark.no](mailto:mobrodin@broadpark.no)

**Eric og Sigrid Solibakke**

[solibakk@online.no](mailto:solibakk@online.no)

Oversatt fra engelsk av Mona Brodín

2010 © Avatar Meher Baba  
Perpetual Public Charitable Trust

## *Vi markerer Amartithi*

*31. januar  
og feirer Babas  
fødselsdag  
25. februar*

